

In gesprek met een echte Reuselse

Aan het woord is de 73-jarige Joost van Herk, dochter van Piet van Herk (de Smalle) en Anna Dirx. Zij was vanaf 1973 tot 2010 leerkracht aan basisschool De Plonderijen/De Leilinde te Reusel en heeft zo heel wat Reuselse leerlingen onder haar hoede gehad.

Hier ben ik hulpje op de buurtborrel bij mijn zusje Marieke en haar man Stephan Theeuwes in 2014.

Mijn voorouders

Aan de Kleine Hoeven hadden opa Kees van Herk (de Smalle) en oma Sjoke Lavrijsen (Lankmannen) een boerderij. Ze kregen 10 kinderen, waarvan er 2 na resp. 4 en 2 maanden overleden. Ons pap, hun tweede zoon, werd daar geboren op 27 juli 1910. Hij overleed in 1979.

Opa en oma woonden in het voorhuis van hun door ome Toon overgenomen boerderij en hadden daar een keuken, woonkamer en slaapkamer. Zondags haalden wij oma met de auto op voor de H. Mis. Zij maakte altijd gezellig een praatje en nam ons dan mee naar de keuken van tante Trees om iets lekkers te halen. Opa zat meestal in zijn stoel in de kamer en hield de boel voortdurend in de gaten, maar zei nooit zoveel. Tot vlak voor zijn overlijden, kwam hij op 92-jarige leeftijd nog regelmatig fietsend naar de Hoef. Als wij vroegen: "Opa, wil je iets drinken, koffie, thee of iets anders?" schudde hij steevast: "Nee". "Een koekje dan?" Dan zei hij: "Ik ga niet met honger en dorst van huis." Hij leek nors, maar bleek gewoon een stille man.

Opa Jan Dirx en oma Jans Lavrijsen (van Mertekens) hadden een boerderij aan de Hoeven. Ze kregen 5 dochters en 2 zonen en bleven later bij oom Marten inwonen. Ons mam was de oudste, geboren op 30 juni 1909. Er hing altijd een gezellige sfeer. Oma zat neuriënd aan de keukentafel wat te schillen of te breien en we waren allemaal stapelgek met opa, die ons regelmatig meenam

Ons mam in haar jonge jaren, omstreeks 1920.

naar de wei met schaapjes en kalfjes en naar zijn boomgaard. Als we niet luisterden, gooide hij zijn *klak* naar ons, die we dan "beschaamd" naar hem terug moesten brengen. We kregen dan een vergevende aai over onze bol en het was weer goed.

Mijn ouders

Voor haar huwelijk was ons mam dienstmeisje bij Toon van Hoppe en Sjaak Heuvelmans. Hun zonen Jan en Piet en Pietje Heuvel bleven haar tot op hoge leeftijd lachend *kaoi* An noemen. Ze had destijds ook heel wat te stellen met de plagerijtjes van die *bartels* en hun vrienden Piet en Broer van Gompel (Toort). Zo strooiden Jan en Piet eens de net door haar geschrobde keukenvloer vol meel. Haar revanche was een koekje van eigen deeg: met een emmer vol wit dweilwater kregen ze onverwacht de volle laag.

Ons pap ging na de lagere school als knecht werken bij Jan van Kaethoven. Aanvankelijk als vervoerder met paard en wagen. Later mocht hij hier ook zijn vrachtwagenrijbewijs halen.

Gouden Bruiloft opa Kees en oma Sjoke van Herk op 16 februari 1956. De bruidsmisjes zijn rechts Jeanne van ome Wim van Herk en ik links. Vooraan links ons pap en ons Jeanne.

Mijn ouders kenden elkaar als buurtgenoten al heel goed, maar op Hooge Mierde kermis sloeg de vonk pas echt over op de dansvloer. Ze trouwden op 2 juli 1936 en gingen op een boerderij van opa en oma van Herk op De Hoeven 16 wonen, naast kleermaker oom Jan Roymans (de Pàächter).

Het loondorsbedrijf.

Na zijn trouwen begon ons pap als loondorser en kocht al vrij snel zijn eerste dorskast. Giel en Toon van der Voort uit Hooge Mierde waren zijn eerste knechten. Aanvankelijk dorste hij bij boeren in Reusel en Bladel. Toen er meer aanvragen kwamen uit andere omliggende dorpen aan weerszijden van de grens, moesten er nieuwe machines en personeel bijkomen. De schuur bij de boerderij werd te klein, dus werd iets verderop de eerste grote loods gebouwd op De Hoeven 18.

De Oorlog

Tijdens de oorlog werd het graan door de bezetter vaak geconfisqueerd. Ons pap werd door de Duitsers gedwongen voor hen te dorsen. Op zo'n dorsdag waren veel werkkrachten nodig, die daarvoor een zogenaamde Ausweis moesten hebben, een vrijstelling voor de Arbeitseinsatz in Duitsland.

Leden van de door de Duitsers opgedrongen Landstand, ene heer de Bres uit Tilburg en overbuurman Blauwhoff, kwamen regelmatig ons bedrijf inspecteren en Ausweisen uitschrijven. Zij werden altijd hartelijk bij ons thuis ontvangen met jonge klare en een uitgebreid diner. Later toen ik in Tilburg woonde, leerde ik de Bres kennen. Hij kon zich Reusel en zelfs de namen

van mijn ouders nog goed herinneren: "Anna kon heel lekker koken en ik kreeg altijd een goeie sigaar." Toen ik ons mam er naar vroeg, vond ze het een bullebak, een *onbesnutste* branieschopper, die ze zo goed mogelijk onthaalde om hem maar zoveel mogelijk extra blanco Ausweisen te ontfoetselen.

De Duitsers hadden keine Ahnung van de hoeveelheid geoogst stro. Omdat ons pap dit moest noteren, kon hij steeds wat achteroverdrukken voor de boeren in de omgeving. De rest werd onder zijn supervisie tot in de nok van onze loods opgeslagen. Dat bood tegelijkertijd een mooie gelegenheid kruipgangen, loze ruimten, en stowallen te creëren voor onderduikers. Die zaten daar ook geregeld, terwijl de Duitsers ingekwartierd waren in ons ouderlijk huis. Behalve vreemden waren dit ook vaak mannen uit Reusel, wachtend op hun Ausweis. Na de

Plechtige Communiefeest van mijn zusje Jeanne. Achter van v.l.n.r. tante Martina, oma Jans en opa Jan Dirx en ons mam. Voor v.l.n.r. ik met mijn zusjes Corry en Marieke en ons nichtje Mieke van Limpt.

Huwelijksdag van mijn ouders op 2 juli 1936. Onze ouders, die goed "boerden", maar tegelijk ook stilzwijgend veel Reuselse mensen en verenigingen daadwerkelijk hebben gesteund.

oorlog zag men in de buitenmuren nog talrijke kogelgaten van beschietingen.

Er werd ook eens een grote groep jongens verstoep, volgens ons mam weeskinderen van het internaat van de Reuselse fraters. Dit was op verzoek van dokter Snieders, pastoor van Mierop en opa Jan Dirkx, de kerkmeester van Reusel. Met hen en Jan Toort (van Gompel) speelden mijn ouders steeds onder een hoedje. Ze namen hierbij dapper, vindingrijk en met gespeelde onnozelheid voortdurend grote risico's. Zo werd ons pap onderweg eens opgepakt i.v.m. het verduisteren van stro en moest mee naar Eindhoven. Later werd ons mam ook opgehaald en met hem geconfronteerd. Toen zij voor hem verscheen, zei hij: "Ik ken die hele vrouw niet, heb haar nooit gezien". Ons mam wist niet waarom hij was opgepakt, maar speelde zijn spel mee. Zij werd weer naar huis gebracht door een Duitser, die opmerkte: "Die zie je nooit meer terug." De volgende dag kwam hij gelukkig weer thuis.

In 1943 was ons pap met een paar Belgische dagloners in de buurt van Postel aan het dorsen, toen er 2 kreupele mannen in lompen in het Frans de weg vroegen. De Vlamingen, die niets van Walen moesten hebben, stuurden hen bewust richting een brug die vol Moffen zat. Ons pap protesteerde, omdat dat slecht af zou lopen. Hij leende tegen betaling twee fietsen van hen, omdat de mannen nog amper konden lopen. Bij gevaar onderweg zou hij zijn rooie boerenzakdoek opzichtig tevoorschijn halen, zodat ze tijdig weg konden duiken. Het schemerde al toen ons mam achter in *den hof* stond te kijken waar ons pap bleef. Er waren net weer onderduikers vertrokken en ze was ongerust. Toen ze twee schimmen achter hem ontwaarde, zette ze hoofdschuddend haar handen in haar zij. Maar hij gebarde haar te zwijgen.

Onze eerste dorsmachine van vlak voor de oorlog. Voor de machine staat Giele van de Voort uit Hooge Mierde, bovenop links Helm Hendrikx uit Hapert, die meteen na de oorlog bij ons in dienst kwam.

Binnen zag ze pas dat er bloed liep uit de schoenen van Luciën, een van de mannen. Terwijl ons pap Jan Toort, die Frans sprak, optrommelde, waste en verzorgde zij de zwaargehavende voeten. Het bleken twee Fransen, gevlucht uit Duitsland waar ze moesten werken voor de Arbeitseinsatz. Via vrienden in Poppel bracht onze pap ze naar Antwerpen en zette ze op de trein naar Brussel. Daar liep Luciën een bekende uit zijn streek Artois bij Arras tegen het lijf. Deze nam contact op met Luciën's vrouw Madeleine, met wie hij amper een week getrouwd was voordat hij naar Duitsland moest. Samen met haar vluchtten de mannen diezelfde nacht nog naar het onbezette Zuid-Frankrijk.

Jaren later spoorde ons pap, met Jan Toort en beide Anna's, hem op. Ze hadden zijn adres weten te achterhalen en troffen hem in Bavin-court, een gehucht bij l'Arbret. Daar was hij aan het oogsten met andere dorpelingen. Toen de Nederlandse auto stopte en ons pap uitstapte, keek iedereen even op en stopte met werken. Pas toen ons mam tevoorschijn kwam begon Luciën luidkeels te roepen: "Moeder, moeder, dat zijn de mensen die mijn leven gered hebben!" Hij rende op mijn ouders af en vloog hen huilend om hun nek. De emotie en ontroering van destijds, schiep een hechte vriendschap tussen beide families, die nog steeds bestaat.

Van stro- en fouragehandel naar aardappel-opslag

Ons pap was inmiddels behalve loondorser ook strohandelaar en ging daarvoor naar de strobeurs in Rotterdam en Brussel. Hij kocht twee vrachtwagens en Jan Blauwhoff en Wout Vosters (Hoek) werden onze eerste chauffeurs. Zij vervoerden het stro naar de strokartonfabrieken van Oude- en Nieuwe Pekela, de Koninklijke Stallen in Den Haag en via de Beurs werd het verkocht aan het buitenland. Dit werd dan in de Rotterdamse Haven of Antwerpen in schepen gelost. Af en toe mochten wij als klein kind zo'n wereldreis in de vrachtwagen meemaken. Ik herinner me nog hoe ik gilte van angst, toen chauffeur Jan Wieskamp in Rotterdam de wagen boven het randje van de kade draaide, om zo dicht mogelijk naast het schip te komen. Ik zat aan de rechterkant en dacht echt, dat hij het water in ging.

Als kleutertjes mochten we ook eens met Wout Hoek mee, via Postel naar Mol. Toen we over de baileybrug gingen, zakte de vrachtwagen door de brug. Daar hingen wij, schuin boven het water. Het duurde best een tijd voordat er hulp kwam. Sindsdien leek het op onze zondagstochtjes een drama als ik wist dat we over een brug moesten. In Rotterdam leerde ons pap de voorzitter van de strobeurs Adrie Vink goed kennen. Samen hielpen zij Rotterdammers in hun naoorlogse ellende aan gezond eten. Dat was afkomstig van Reuselse boeren, die hij deels voor zijn werkzaamheden liet betalen met voedsel van hun boerderij. Op den duur gingen ook Tinus Huybregts en Wim van Nolle mee. Tinus en ons pap werkten regelmatig samen bij ontginningsopdrachten van de Heidemij. Bijvoorbeeld in de Pals, de Malpie en op Welschap. Wim was onze bevriende leverancier van zakken en afdekzeilen. "Oom en tante" Vink kwamen nog jarenlang in hun steeds nieuwere, grotere Amerikaanse slee bij ons op bezoek en wij mochten bij hen in de grote stad gaan logeren.

Jan van Dal, houthandelaar uit Esbeek, vroeg ook nogal eens om hout te vervoeren. Dit bracht ons pap tot een nieuwe uitdaging. Hij huurde of kocht bospercelen van de gemeenten Reusel, De Mierden, Esbeek en van baron De Broqueville in Postel. Hij liet het hout rooien en het mos steken door mannen, die het niet breed hadden of helemaal géén werk. Als zo iemand met een goed plan kwam om voor zichzelf iets te beginnen, probeerde ons pap deze qua planning of financieel te ondersteunen bijvoorbeeld door bruikleen van een lapje grond of pootgoed. Als tegenprestatie vroeg hij soms een gedeelte

Fransman Luciën Beaucourt in het midden van de vorige eeuw. In zijn omgeving werd hij, als enige teruggekeerde, na de oorlog niet geloofd en verguisd. Tot mijn ouders in 1952 het ware verhaal vertelden. In 1985 werd hij in ere hersteld met de Médaille des Evadés.

voor eigen consumptie. Als kind hebben we zodoende heel wat asperges geschild.

Het gerooide hout werd naar de omgeving van Mont Saint-Michel in Frankrijk vervoerd en de bosgrond voor de begonia-teelt naar de Firma Floré in Lochristi bij Gent. Bij de verkoop bedong hij jaarlijks de nieuwste soorten begonia's, die jarenlang door mijn moeder met veel zorg rondom ons huis werden geplant en door veel passanten bewonderd.

Op aandringen van zijn ouders, gaf ons pap het loonbedrijf met alle bijbehorende machines door aan zijn jongere broers Wim en Toon. Beiden waren boer met een aantal zonen, voor wie een toekomst gecreëerd moest worden om straks de kost te gaan verdienen.

Naast de stro- en fouragehandel begon ons pap toen met Piet Adams uit Bladel en mulder Koppens uit Eersel in de middelste loods een drogerij voor bulkscheepsladingen. Er werd vooral tapioca gedroogd, wat behoorlijke stankoverlast gaf. Vaak ontstonden daarin kleine broei-brand-

Mijn vader met 2 vrachtwagenchauffeurs Jan Wieskamp en Wout Vosters (Hoek). In het midden opa van Herk en op de tractor knecht Jan Vosters (Teut) uit Lage Mierde, op 21 september 1961.

Mijn ouders en mama's nicht Anneke van Herk (Mertekes Gust) met hun tweelingen. Ze zijn hier samen naar het bureau geweest bij dokter Snieders, juffrouw Keuning en de wijkzuster, op 24 september 1949. Ons mam staat voor onze pap met links Marieke en rechts Corry. Vooraan staat ons Jeanne.

jes, tot het medio jaren '60 helemaal fout ging en de middelste loods volledig uitbrandde. Na deze brand en flinke narigheid met een van zijn compagnons, kocht ons pap beiden uit en maakte nieuwe plannen voor de loodsen.

Tijdens de herbouw hiervan kwam Nestlé met een contract op de proppen en contracteerde tegelijk boeren in de omgeving tot het poten van aardappelen. Voor de opslag daarvan werd de achterste loods uitgebreid. Tijdens de oogst sorteerden de boeren zelf de aardappelen, die met geschakelde transportbanden naar binnen werden gevoerd. Op afroep van Nestlé werden de aardappels opgehaald en naar Venray getransporteerd. Ons pap werd al vrij snel ernstig ziek en overleed in 1979 op 69-jarige leeftijd, helaas zonder opvolgers. Mijn moeder zette het bedrijf nog een paar jaar voort en kroop 's nachts de ladders op om de ventilatieluiken te openen. Begin jaren '80 werden de bedrijfspanden verkocht aan haar neef Toon Lavrijsen (Pap).

Ouderlijk gezin

In april 1941 werd ons Jeanne geboren op De Hoeven 16. Na een paar miskramen en een helaas doodgeboren jongentweeling, kwam in november 1945 zusje Josie ter wereld. Tot intens verdriet overleed zij op 9 april 1946, 5 maanden oud, aan kinkhoest en mazelen. Er werd weinig over gepraat maar de impact was er ongetwijfeld. Tot haar overlijden bleef ons mam het verzamelgrafje op het nieuwe kerkhof verzorgen. In

april 1947 zag ik het daglicht. We verhuisden van de boerderij naar de ingebouwde woning in de loods op nummer 20/22. Hier werd in december 1948 onze tweeling, Corry en Marietje geboren. Ons meisjesgezin was compleet.

Ons mam had heel wat om handen met drie kleine hummels naast het bedrijf en haar huishouden. Gelukkig hielpen tante Martina, ons dienstmeisje Doortje van Wim van Nolle en Annie Wigman, onze naaister, haar daarbij. Ons

Onze pap met Corry en ons mam met Marieke op het veldje naast ons huis, waar later onze speeltuin was. Vooraan ons Jeanne en ik. Dit was in 1949.

Ons gezin in de huiskamer eind mei 1953. Op de achtergrond een schilderij van Joseph Gindra uit Bladel.

Jeanne was vaak onze noodzakelijke oppas. Als zij met haar buurmeisjes wilde gaan spelen, moest ze ons nogal eens meenemen en vaak meteen weer rechtsomkeer maken vanwege een poepbroek. Marieke was een rustige *poppenmoei* en speelde het liefst thuis. Maar Corry en ik ontdekten al gauw hoe we weg konden lopen, door over de omheining van gaas te klimmen en te buitelen. Gelukkig nam opa Dirx mij of de tweeling regelmatig mee naar de boerderij, naar Jan, de enige zoon van oom Marten en 3 dagen ouder dan ik. Vanaf het begin waren wij bijna onafscheidelijke, beste maatjes. Met z'n tweetjes trokken we er vaak op uit. Eens ontdekten we jonge poesjes op de schelft, waarvan we er één niet zo mooi vonden. Met menie hebben we dat toen maar rood geverfd, wat het poesje helaas niet overleefde.

Wij zaten in de Schoolstraat op de kleuterschool en werden naar school gebracht. Vanaf de lagere school moesten we te voet. We gingen dan met nagenoeg alle buurtkinderen, onder de hoede van Anneke van Nante, in aller vroegte eerst naar de kerk. Toen ik in de 4^e of 5^e klas zat verhuisden we naar ons nieuwe huis, De Hoeven 24. Hier woonde ons mam tot zij begin jaren '80 aan De Lend en vervolgens in Mariahof ging wonen. Het ouderlijk huis werd toen verkocht aan Cor Peeters.

Medio jaren '50 gebeurde er iets, wat een enorme impact op ons gezin had. Tijdens een vakantie van mijn ouders met Jan en Anna Toort, werden wij 's nachts overvallen door 4 mannen. Eén ervan kwam via een ladder onze slaapkamer binnen. Tante Martina, onze oppas, had inmid-

dels haar vader gewaarschuwd en ons Jeanne had de politie gebeld. Gelukkig kwamen die vrij snel gelijktijdig aan en de mannen werden door agent Spanjers meegenomen. Uiteraard werd door dit angstige gebeuren ons gevoel van veiligheid lange tijd flink verstoord. Later ontmoette ik de baas van deze mannen uit Amsterdam. Hij vertelde mij, dat een Reuselse beambte zijn organisatie destijds had overtuigd, dat dit het juiste moment was voor een nachtelijk onderzoek naar ons pap. Achteraf bleek dit verzoek te berusten op valse beschuldigingen van de bewuste beambte. Van hogerhand werd deze daarna dan ook flink aangepakt en rolden bij de dienst in Amsterdam diverse belangrijke koppen.

Eind mei 1949 Joost met Marieke en Jeanne met Corry.

Ons laatste huis op De Hoeven 24, waar wij vanaf midden jaren '50 woonden. Ons gevoel van vrijheid, heeft zich hier vast en zeker sterk ontwikkeld.

Ons mam hield erg van reizen, dus kocht ons pap een travelsleeper. De eerste vakantie gingen we naar Neuchatel in Luxemburg. Het beviel ons zo goed, dat we voortaan ieder jaar gingen. Naar Duitsland, Zuid-Frankrijk, Zwitserland, over de Gotthard naar Italië en uiteindelijk, via Andorra steeds zuidelijker Spanje in. Ons mam braadde flink wat hanen en in de zijcanten van de vouwwagen werd nog meer proviand gestopt. Onderweg reden we een landweg op om bij een boerderij te picknicken of te slapen. 's Morgens werden we wakker door onze ouders, die al gebarend met de boer stonden te praten als Brugman, zij op z'n Reusels en hij in zijn vreemde dialect. Toen de tijd kwam, dat wij met vriendin-

nen op vakantie gingen was er voor hen de lol af. Na de lagere school moesten wij op kostschool vanwege de drukte rondom ons bedrijf. Bovendien vonden onze ouders het belangrijk, dat wij naast vreemde talen ook kennismaakten met de algemeen Nederlandse wellevendheidsvormen. Zelf waren ze regelmatig in onwennige situaties terechtgekomen, waaruit ze zich moesten zien te redden. Wij kregen nu de kans te leren hoe het hoorde.

Doordat wij weg waren moest ons mam zelf boodschappen doen. Dus kocht ons pap voor haar 55^e verjaardag de nieuwe Daffodill. Toen ze binnen een jaar slaagde voor haar rijbewijs, was ze op een dag verdwenen zonder iets te zeggen. Wij maakten ons zorgen toen ze rond etenstijd nog niet thuis was. Eindelijk kwam ze, met een brede lach en mooi aangekleed het pad oprijden. Ze was naar de stad in Eindhoven gegaan, vervolgens naar Den Bosch gereden en via Tilburg weer terug naar huis. Ze wist nu zeker, dat ze overal heen durfde "Onze scheurheus". Toen ze 85 jaar was raakte ze in een bocht de spiegel van een tegenligger en besloot nog dezelfde dag nooit meer te rijden. De volgende dag verkocht ze haar Dafje.

Marieke en ik gingen later met de bus naar school in Tilburg. We haalden ons rijbewijs en mochten in het weekend het Dafje mee uit nemen. Wel om 12 uur thuis zijn, anders was de deur op slot. Dus op een zondag, ja hoor het was zover. Veel te vroeg voor mij, maar ik was te

Mijn ouders in 1975, voordat onze pap ziek werd.

laat. Meteen maakte ik rechtsomkeer naar Corry, die in Turnhout woonde. De volgende morgen tegen 7 uur, kwam ik Marieke tegen op weg naar de bushalte bij het Zunnene. Ik parkeerde snel de auto thuis, gooide de sleutels in de brievenbus en rende snel naar de overkant van de weg. Gelukkig de bus stopte. Verderop stapte Marieke verbaasd in. 's Avonds natuurlijk wel hommeles! Mijn 3 zusjes trouwden en verlieten toen Reusel. Helaas heeft ons pap alleen kunnen genieten van zijn oudste kleinzoon Pascal. Ons mam heeft nog jaren genoten van haar 4 kleinkinderen: Pascal, Björn, Charlotte en Reynier. Van 1983 tot 1988 vloog ze jaarlijks helemaal alleen naar Marieke in Brunei (N.W. Borneo), waar ze 3 tot 4 maanden overwinterde en genoot van het jonge gezin, de lange strandwandelingen en de boot- en jungletochten.

Ik ben mijn ouders ontzettend dankbaar voor alle kansen, die ze ons hebben gegeven. Wij hebben een heel fijn thuis gehad. Eén belofte heeft ons pap eigenlijk nooit ingelost: Hij zou met mij in de kruiwagen rondgaan om me aan de man te brengen.

Slot

Dit artikel is tot stand gekomen tijdens de coronacrisis. Met beeldbellen en schriftelijk aanleveren van teksten is het op geïmproviseerde wijze tot stand gekomen. Joost spreekt met veel respect over haar ouders die hun mannetje stonden en uitdagingen niet uit de weg gingen.

Van uitdagingen hield Joost ook wel: als oudste uit de naoorlogse generatie binnen het gezin, baande ze een weg naar een vrij leven, dat ze nog steeds met volle teugen geniet. Ze heeft bijna 4 decennia lang met veel inzet les gegeven op de basisschool De Plonderijen/De Leilinde in het hart van de opgroeiende Reuselse gemeenschap. Afsluitend mogen we daarom met recht stellen dat Joost van Herk een echte Reuselse genoemd mag worden.

Ons mam op 7 oktober 1985 met mij en haar 2 jongste kleinkinderen Charlotte en Reynier in haar voortuin aan De Lend 62. Hier heeft ze nog een paar jaar met veel plezier gewoond.

Het nageslacht van mijn ouders. Vooraan kleinzoon Reynier Theeuwes. Op de tweede rij v.l.n.r. ons Jeanne, ik, Corry en Marieke. Op de derde rij v.l.n.r. kleinzonen Pascal Bruurs en Björn van Vlerken, Paul van Vlerken, Stephan Theeuwes en kleindochter Charlotte Theeuwes en Karlijne Schoot.